

Scarlett
Thomasová

NÁMĚSÍČNÍCI

Host

Přeložila Jana Hejná

Scarlett
Thomasová

NÁMĚSÍČNÍCI

BRNO 2024

Automatizovaná analýza textů
nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Sleepwalkers

Copyright © Scarlett Thomas, 2024

Translation © Jana Hejná, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2489-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2490-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2491-4 (MobiPocket)

Mámě a Gordianovi

OBSAH

- a) Dopis č. 1, roztrhaný, částečně dochovaný, známky ohoření, modrý inkoust na hlavičkovém hotelovém papíře
- b) Dopis č. 2, rozmáčený deštěm, černá propiska na papíře (I)
- c) Listy ze zápisníku Moleskine, fialový inkoust na krémovém papíře, známky ohoření
- d) Poznámka č. 1, nepoškozená, modrý inkoust na pokladní účtence
- e) Poznámka č. 2, lehce potřísněná krví, tyrkysový inkoust na dortovém ubrousku
- f) ~~Černobílé fotografie, mramorování na okrajích~~ (vyňaty)
- g) Skici, uhl na papíře

- h) Přepis zvukového záznamu 1/1, původní (neupravená) verze
- i) Dopis č. 2 (pokračování), prodřená místa, rozmáčený deštěm, černá propiska na papíře (II)
- j) Stránky z hotelové návštěvní knihy, celkem čtyři. Silně poškozené
- k) Listy z kroužkového notesu Smythson, celkem deset, známky mírného poškození vodou
- l) Dopis č. 3, černý inkoust na hlavičkovém hotelovém papíře
- m) Dopis č. 4, tyrkysový inkoust na hlavičkovém hotelovém papíře
- n) Seznam obrázků

23. září 2022

Milý Richarde,

určitě máš teď pocit, že ti dlužím vysvětlení, tak tady je.

Samozřejmě vůbec nevím, kde začít. Těsně před naším prvním skutečným rande, kdy se tvoje máma nechala slyšet, že v černé vypadám jako bledule a měla bych si radši půjčit její bílou hedvábnou blůzku? Nebo na svatbě, v tom okamžiku, kdy jsme oba věděli — i když nahlas jsme to ani jeden neřekli —, že je naše láska prokletá? Snad abych začala něčím trošku důstojnějším, třeba tím malým letadlem, kterým jsme sem před téměř dvěma týdny přiletěli, všechny ty maličké ostrůvky se pod námi rozprostíraly jako mapa a vrtule jako pružná nahá těla — ty bělostné mačety — barbarsky rozsekávaly vzduch.

Nebo mám přeskočit ke chvíli, kdy jsme se ocitli ve Ville Rosa a poprvé se setkali s Isabellou? *Isabella*. Sotva její jméno dokážu napsat. Ale člověk by se měl svým strachům postavit čelem, tak ještě trochu nádavkem: *Isabella. Isabella. Isabella*. Jenže když začnu u ní, bude hned po všem, psi se radují nad kořistí a z nás jsou jen hromádky kostí.

Snad abych tedy začala posledním večerem, než jsme se přestěhovali do Villy Rosa. V té taverně na pláži, ozářené

měsícem za vlahé noci, kdy jako bychom na ostrově zbyli jen my, naši přátelé a ti krásní lidé, nebo nám to tak aspoň připadalo.

Ti krásní lidé? Upřímně, pochybuju, žes mě kdy poslouchal, když jsem o nich začala, ale teď už asi chápeš, co byli zač. Kdykoliv se k tomu v myšlenkách vracím, pořád ji živě vidím, tu půvabnější z dívek, tu tmavovlasou, štíhloučkou volavku v černých bikinách a tenkém oranžovém sarongu. Kráčela po cestě zalité sluncem, přes rameno tašku s nápisem *Istanbul je současný*.

Vážně jsem nikdy nepotkala nikoho krásnějšího.

Tam, uprostřed běžného ruchu úzké pobřežní silničky — s prorezlými pick-upy naloženými minerálkami a láhevmi coca-coly, Řeky na mopedech s tím jejich „zábavným“ nákladem, na který nás tak rád upozorňoval Paul: tu rozložitá manželka sedící bokem, jindy obří vodní meloun nebo bílý pudlík — a vtom ona. Sama, volná a... občas si při pohledu na mladé holky vybavím, jaké to bylo v jejich kůži, ale nevzpomínám si, že bych kdy v životě byla jako ona, ostře vystupující kosti, trochu jako ptačí křídla, a neobvykle dlouhá lýtka.

Představuju si, jak můj dopis hltáš, moc rychle, v té dusné větrné temnotě, možná už v klidu zítřejšího rána, jak přelétáš řádky ve snaze dostat se konečně k hlavnímu titulku, k věcnému obsahu, protože celý tenhle úvod považuješ za nepodstatný. Nejspíš se ptáš, kde vlastně jsem. Protože až to dopíšu, půjdu. Už bylo načase, nemyslíš?

Vidím tě, svíráš můj dopis nalezený na polštáři, kde ho nechám. Ve tváři budeš mít nejspíš ten výraz, co míváš, kdykoliv začnu něco vysvětlovat od začátku — nebo aspoň od místa, které za začátek považuju já — a ty se tváříš, jako by ses musel prodírat neproniknutelnou džunglí, klestit si cestu kapradinami a hustým houštím, dokud se konečně

nedostanu k něčemu, co rozpoznáš ze své vlastní verze příběhu, teprve pak se přestaneš ošívát a posloucháš. Jenže tady se ani jeden z nás nechce vracet na samý začátek, nemám pravdu?

Klidně přeskakuj, jestli chceš. V tom je koneckonců kouzlo dopisu: není to žádný les, neprostupný podrost ani hlasitá hádka. Popadni mačetu a do hajzlu s tím vším. Přiveď ohaře a vypuštěj je na naháňku, zamiř a pal a budeš mít jasno.

Jen tehdy jednou jsem ji viděla samotnou, tu krásnou holku. Většinou ji doprovázela ta menší blond kamarádka, v závěsu měly ty dva kluky. Ty krásné kluky. Když se zrovna neploužili za holkami, bloumali ulicemi bez košile, v ruce láhev místního piva, kterou ale po dopití vždycky způsobně odhodili do kontejneru na sklo. Jindy si vykračovali, hrud' vypnutou jako napařující se kohoutci, jedli ovoce, házeli si s míčem. Jeden byl hubenější, dlouhé kostnaté prsty se mu vzduchem míhaly jako nožky zvířátka, co se nechce nechat zvednout.

Pořád jsem přemýšlela, kde se tu vzali. Vypadali bohatě, minimálně jako by si žili v přepychu. Jednou jsem tě na ně upozornila u večeře v Georgeově taverně, ale tebe to nezajímalo. Považovali je za docela obyčejnou mládež, na které není nic neobvyklého. Předpokládal jsi, že navštěvovali prestižní soukromou školu v Británii, stejně jako ty s Paullem, a vůbec tě nezaujalo, když začali mluvit jazykem, který nikdo z nás neovládal. Odhadovala jsem to na turečtinu. Turecko je odsud doslova na dohled. No a krom toho — *Istanbul je současný.*

Aspoň jsem se měla o čem bavit s Beth, protože jinak nemáme vůbec nic společného. Přitom by se dalo čekat, že si budeme rozumět, já herečka a ona vizážistka. Jenže moje parketa jsou hlavně psychodramata na malých scénách,

zatímco ona „dělá“ politiky pro BBC News, takže když jsem se zkoušela vyptávat na nejlepší řasenku na trhu, jenom na mě upřela prázdný pohled a já do ticha blekotala něco o chanelce a jak je pro mě těžké poznat rozdíl mezi voděodolnou, co nosím, když mi není zrovna hej, a tou obyčejnou, které dávám jinak přednost, protože je černější, jako ty nejtemnější hořké hlubiny noci. Jako právě teď.

Paul si ji musel vybrat podle stejného vzorce jako všechny svoje přítelkyně, coby objekt zbožňování a nenávisti, k zneuctění i uctívání. Má gumovou vizáž nafukovací panny jako ty předešlé, a přece jistou syrovou, neobroušenou lidskost. Špetku čehosi v té trošku podobené tváři a na první pohled patrných kontaktních čočkách, pětkách poskakujících pod letními šaty s potiskem citronů úplně volně, bez vršku od plavek. Jednou jsem se ti o tom zmínila, že ji podle mě navedl Paul, aby ty šaty nosila takhle, a tys řekl, že nechápeš, jak to myslím. Místo toho ses začal nahlas zamýšlet nad etymologií slova *seersucker*, a proč jsi ho ještě nikdy neslyšel. Vždycky jsi mi připadal tak roztočile naivní, to se mi na tobě většinou líbilo.

Teda dřív.

Během těch posledních horkých dní, zatímco jste s Paulem plavali, jak nejdál dokážete, daleko za bóje a jachty, soutěžili jste spolu tím svým typickým neokázalým způsobem, my s Beth přemítaly, jestli sem ti krásní lidé připluli na některé z kotvících lodí. Jednou jsme na palubě největší jachty zpozorovaly čtyři postavy a hned jsme se začaly navzájem utvrzovat, že to je ono, to jsou přece oni. Ale nebyli. I zdálky jsme viděly drobné varhánky tuku na ženských tělech. Ty krásné holky ho na sobě neměly ani gram. A kluci taky ne.

A pak jsme zahlédly jejich boty. Čtyři páry ošuntělých espadrilek, děravých a na vnitřní hraně sešlapaných.

Proč chodí chudoba ruku v ruce s plochýma nohama? Něčím sem nepatřili, ale nedokázaly jsme přijít na to proč vlastně. Fantazírovaly jsme, co asi z takových krásných kluků bude, až vyrostou, ale nějak jsme si je nedovedly představit jako rodiče nebo jak k sobě zvou na večeri přátele. O čem by si s nimi proboha povídali? Jaké by si na to vzali boty?

Vy jste závodili v plavání, my se oddávaly představám, jaké by bylo se s nimi vyspat. To nás konečně sblížilo. Jaké to asi je, cítit dotyky chlapce, kterému paže nevytvářovaly peníze, ale něco docela jiného, naděje, nebo tvrdá dřina? Vybavuju si fotku, co má tvoje matka na prádelníku. Jsi na ní ty, mladý, ve lněné košili s krátkými rukávy na nějakém tropickém místě. Už tehdy měla tvoje kůže zdravou červeně, kterou ti kluci postrádali. Jako naleštěné zralé jablíčko.

Během těch posledních dní jsem začala být hubenou tmavovláskou a její kamarádkou docela posedlá. Asi jsem se toužila ponořit do jiných životů, než je ten můj. Vnímala jsem jejich rivalitu, ty bys určitě řekl, že se mi to jenom zdá, ale ta dívka z Istanbulu, ukazovals mi později její fotky, tak ta flirtovala s oběma kluky, s tím blondákem ve vybledlých růžových šortkách i s tím hubeným snědým ve vybledlých limetkově zelených kraťasech. Dotýkala se jejich štíhlých opálených paží, samý sval, samozřejmě, ale ne toho druhu, co získáš v posilovně. Ta druhá to viděla, sama se ale těm dlouhým vyrýsovaným končetinám vyhýbala, jen se mračila a jednou jedinkrát vypadala, že má na krajíčku.

Možná ty svaly mají z vázání lodních uzlů? S Beth jsme si říkaly, jestli se neplaví na tom bílém katamaránu. Takové obří, impozantní plavidlo, ze kterého noc co noc jako broky vystřelovaly motorové čluny, snad aby odvezly své krásné pasažéry na vzrušující večírky v horách, ve tmě

se to nedalo poznat. Pak ale katamarán odplul, a krásní lidé zůstali.

Samo léto se pozvolna loučilo. Všechny jachty zvedly kotvy. Vlaštovky ještě naposledy zakroužily nad mořskou hladinou a společně odletěly do Afriky.

Ostatní turisté byli dávno pryč.

Chlápek s motorkami zavřel krám, už se mě při každé cestě kolem neptal, jestli si nechci půjčit skútr. Ten zvláštní věnec před jeho obchodem ale zůstal, na památku *υπνοβάτες*, *ypnovátes* neboli „náměsíčníků“, manželského páru, který se tady loni utopil.

V Georgeově taverně přestali nabízet čerstvé ryby, protože rybář vzal ženu do Athén. Ty poslední dny byly plné řeckého salátu se starou vysušenou fetou a toustovým chlebem, protože tou dobou už zavřela i pekárna. Ty poslední dny. Naše poslední společné dny. Vždycky na ně budu s láskou vzpomínat, přes to všechno, co je zkalilo.

Jen tlustí, pomalí sršni, ti zůstali. A krásní lidé. A my.

Ten poslední večer, než odjeli i Paul a Beth, abychom si mohli užít závěrečnou část svatební cesty o samotě, jsme se všichni shodli, že tenhle ostrov je to nejúžasnější místo, na kterém jsme kdy byli. Proč vlastně? Mohly za to ty košaté bugenvileje nebo snad další vegetace, o tolik bujnější než na ostatních řeckých ostrovech, co jsme navštívili? Jsou tu eukalypty, fíkovníky a granátovníky. Vápnená stavení, ze kterých dýchá klid a mír. To rozostřené parno, kdy se všechno zpomalí a tvůj život doma ti najednou připadá docela vzdálený a nedůležitý. Horko, v němž se tajemství rozpouštějí jako lůj.

Začali jsme plánovat, že se sem vrátíme, příště o trochu dřív, možná si dokonce pronajmeme byt, kde bych mohla psát, jestli samozřejmě tou dobou ještě psát budu. Jediným mráčkem na nebi bylo, že televize nakonec odmítla

mou druhou inscenaci a finančně na tom nejsem zrovna slavně. Nemohla bych se nechat vydržovat, ani teď když jsme svoji, po návratu domů mě nejspíš čekalo učení na plný úvazek. Před odjezdem jsem si zařídila refinancování hypotéky na svůj dům, jde o nějaký nepochopitelný proces, kterému rozumíte jen ty a tvoje matka. Do konce léta jsem měla za úkol napsat nový kus, co mi konečně otevře dveře zpátky do světa úspěchu, na který jsem si tak ráda zvykla, a pomůže mi cítit se zase sama sebou.

Ale kdy jsem asi tak měla tu další hru dokončit? Před líbánkami rozhodně ne. Trvals na tom, že ten svatební dar myslela dobře. Týden v exkluzivní Ville Rosa, na kterou nedávno vyšla recenze ve *Vogue* i v *Daily Telegraphu*. Jenomže se nabízel jediný způsob, jak najít v nabitém programu čas a dar tvé matky využít — změnit datum svatby, a pak navíc dorazit na ostrov o týden dřív, než bude zamluvený apartmán dostupný. Jedny trochu na houby líbánky, zatímco čekáme, až budou ty pravé, dokonalé, připraveny. Přesně taková pokroucená logika, na jaké jsi vyrostl.

První týden pobytu byl tak levný, že jsme ho zaplatili i Paulovi s Beth. Pokoje stály pětáctýřicet eur za noc a měly nabílený balkon s výhledem na moře, kovovou šňůrou na prádlo a oranžovými kolíky se zrezlým pérkem. Taký sprchovou hlavici, co musí člověk držet v ruce. Když jsem ten sprchový kout viděla poprvé, chtělo se mi brečet. Ale nakonec jsem si zvykla, stejně jako jsem se smířila s tím, že nám tvoje matka tímhle darem svatbu vlastně tak trochu ukradla.

„Jen drobná pozornost,“ nechala se Annabelle slyšet, když mi tu obálku těsně po zasnubní hostině podala — v dlážděné vstupní síni tvého rodného domu se její hlas podivně rozléhal, jako halekání honce při lovu. „Snad by to mohlo být ideální místo na psaní, co myslíš?“

Doteď nechápu, proč cítila potřebu nám tenhle pobyt věnovat. Ty přece musíš mít ve fondech a na spořicíh účtech uložené miliony. Nejsi žádný chudák. A mně nechybí vkus. Jako by ti bylo zase deset a prázdniny ti musela zařizovat maminka. A kdo sakra pracuje na líbáncích? Zkrátka a dobře se nám to vůbec nehodilo, ale tys mě za přísahal, ať nic neříkám.

Vlastně jsem si tu ruční sprchu nakonec docela oblíbila. Připadala jsem si zase jednou, na chvilku, venkovsky a obyčejně, kůži mi rozjasnil nový druh peelingu, cítila jsem se svěží a čistá, aspoň navenek. V tom laciném hotelu byl horké vody dostatek a já jí po naší svatbě potřebovala strašně moc.

Možná jsi to měl stejně, když Luciana, v tmavě meruňkových šatech a s dlouhou lesklou hřívou, vyslovila ta osudová slova, která nás zničila? Ale k tomu se asi ještě vrátíme, trochu totiž pochybuju, jestli vůbec víš, co se vlastně stalo, dokonce i dnes. A nejsem si tak docela jistá, že to vím já. A jo, přesně o tom tu mluvím, o té věci, o které jsme se mlčky dohodli, že se budeme tvářit, jako by se nikdy nestala. Nebo se k tomu aspoň chystám. Slyšels to vůbec? Musels, ne?

Nemohls to přece vědět celou dobu. Z té představy mi naskakuje husí kůže.

Na svatební cestu jsme vyrazili rovnou z hostiny, Paul s Beth se k nám měli připojit o dva dny později, ona dřív nedostala volno. Čekalo nás zpoceně a mlčenlivé mezi-přistání v Athénách, odkud jsme měli hned druhý den za rozbřesku odlétat malým vrtulovým letadlem. Oba jsme byli tak zničení, že jsme ani nevystřčili paty z letištního hotelu. Okna se nedala otvírat a klimatizovaný vzduch se vznášel pod stropem jako ztracený přízrak — ale tys měl předtím takovou radost, že jeho rezervací získáš věrnostní

body navíc. Nakonec jsi popíjel skotskou s bandou finských golfistů a já zůstala na pokoji sama, hodila do sebe celou láhev sladkého růžového vína, které chutnalo jako zkyslé okvětní plátky.

Později jsi mě osočil, že jsem byla proti Ville Rosa zaujatá od samého začátku. Protože to byl dárek od tvé matky, naznačovals, ale já jsem s Annabelle vždycky vycházela překvapivě dobře a objektivně řečeno byla Villa Rosa skvělá volba. Staré dřevěné podlahy, obrazy tulipánů, bílé mušelinové záclony ospale tančící ve vánku. Tak nadčasové a uklidňující. Není to tak dávno, co mi došlo, že se můj vkus — ten skutečný, který jsem byla schopná objevit, teprve když jsem vydělala dostatek peněz — od vkusu tvé matky vlastně tolik neliší. Starožitnosti, vysoké stropy, stará zrcadla v dřevěných rámech, chatrné mapy poseté flíčky, svazečky zažloutlých lejster a dopisů svázaných provázkem.

Villu Rosa jsem si měla ve skutečnosti zamilovat, protože přesně taková je, jen v teplých krajích — a teplé kraje já přece úplně zbožňuju. Aromalampy, lenivé bílé větráky na stropě, sítě proti hmyzu. Jenže tady jsem si od samého začátku připadala nějak nepatřičně. Možná jsem v jádru prostě pořád holka — žena — holka, co se touží vdávat na louce. A třeba ani nic víc nejsem. Louka byla moje volba, Villa Rosa nápravné opatření.

Ale to předbíhám. Zpátky k poslednímu večeru s Paulem a Beth v Georgeově taverně na pláži. Oni se měli následujícího dne vracet domů, my se chystali přestěhovat z laciného hotelu do Villy Rosa. Seděli jsme u našeho obvyklého stolu pod palmami, u nohou nám jemně šplouchal příboj a George nám znovu vyprávěl o té bájně bouři, na kterou jsme ve skutečnosti nevěřili.

„Přijde,“ nechal se slyšet a na stůl položil ošatku s mírně okoralým pečivem. „Na konci září. Vždycky přijde a odnese

pláž. Voda se zvedá, výš a výš, přes kameny i silnici. Moje židle a stoly tady? Všecko pryč. Až do dubna. Pak přijde další bouře, vrátí pláž zpátky a zase začne léto.“

Vypadal, že už se konce sezony nemůže dočkat. Pohled měl unavený a oblečení i boty viditelně odrbanější, i za těch pouhých osm dní, co jsme tu strávili. Jako by od jara nedělal nic jiného, než že ustavičně pobíhal sem a tam z pláže, kde turisté jedli, přes silnici do taverny, kde v přítmí pod puštěným větrákem posedávaly skupinky postarších Řeků, smály se a pokřikovaly na něj. Ten chlápek z půjčovny motorek je jeho brácha nebo bratranec, i on tam večer co večer sedával a smutně zíral na dno sklenky *tsikoudie*, krétské pálenky, která mi taky chutná.

„Jak může bouřka ‚odnést pláž‘?“ prohodils, když George v těch svých odraných kečkách odběhl pro druhou karafu bílého vína. „To je přece absurdní.“

„Podle mě si to všechno vymysleli,“ ozvala se Beth. „Báchorka pro turisty.“

Zachytila jsem Paulův pohled a hned jsem poznala, že i jemu se na tom zamlouvá ta drsná romantika, zrovna jako mně. Hodil do moře okoralý bochánek a oba jsme sledovali, jak se na něj ryby vrhly — začaly se sbírat jako pěna v hrnci mléka těsně před varem, podivná malá sopka pod vodní hladinou. Paul se na mě znovu podíval, očima se do mě vpíjel o chvilíčku déle, než by měl. Ale já uhnula první, přísahám.

Ten večer byli krásní lidé v taverně s dvojicí postarších elegantních pánů; posedávali na samém krajíčku židle, samý ostrý loket a ostrý úhel jako bledí ptáci na modernistickém obraze, jediní bosí v celé restauraci. Schválně jsem k nim seděla zády, abych pořád nezírala. To asi taky nepomohlo, to moje věčné vejrání, i když nemůžu říct, že by sis toho někdy všiml. Nedokázala jsem se rozhodnout,

jestli mě z nich víc fascinuje hubená tmavovláška, která kráčela s takovou grácií, nebo kluk s dlouhými prsty, jednou jsem ho zahlédla se zlatou šmouhou od třpytek na obličej.

Přidala jsem se k hovoru, vyměňovali jsme si historky ze školních let. Já chodila na nejhorší učňák v okolí, ostatní holky nosily po kapsách kudly a extázi a já se před nimi schovávala na dramaťáku, kde byl každý nesmírně hluboký a citlivý a zbožňoval Čechova a Stanislavského. Ty s Paulem jste navštěvovali nejdražší soukromou školu na stejném maloměstě, kam jsem později odešla na vysokou. Tys vždycky působil tak nejistě a nervózně, kdykoliv jsi měl mluvit o mládí, zato Paul byl vtipný, z rukávu sypal nekonečnou zásobu historek o odporných zvyklostech zázobaných studentů prestižní chlapecké školy. Je to divné přizvat si na líbánky kamaráda? Mně to nikdy divné nepřišlo. Tvé matce ale jo, což byl další důvod pro ten její svatební dar: „Abyste měli pro změnu nějaký čas sami pro sebe, bez Paula.“ Jo, tak to teda vyšlo parádně.

Toho večera jsme se každopádně postupně dostali k dalšímu oblíbenému tématu: co bychom dělali, kdybychom tady na ostrově žili nastálo. Kdybychom si tady jako poříдили dům a prostě se sem přestěhovali.

„Já bych obchodoval na burze,“ nechal se slyšet Paul. „Noťas a světlé mokasíny. Nic jiného nepotřebuješ.“

„Mokasíny?“ ucedila Beth. „Bože, jen to ne.“

„Paulovy mokasíny jsou nejspíš od Gucciho,“ poznamenala jsem.

Provedl Paul v tu chvíli Beth něco pod stolem? Bolestná grimasa, na zlomek vteřiny, pak ji rychle zaplašila. Nikdy neměl rád, když si ho jeho holky dobírají. To jsem si mohla dovolit jenom já. Občas mě napadá, jestli nakonec nejsem jediná žena, kterou Paul respektuje.

„Od Diora,“ odpověděl mi s potutelným úsměvem.

„Za chvíli by se tu člověk nudil,“ pokračoval jsi v hovoru, aniž sis něčeho všiml. „Není tu co dělat, kromě válení na pláži.“

„Nemusel bys brát vitamin D v tabletách,“ nadhodil Paul.

„Přes den bys chodil do práce,“ navrhla jsem, „a po večerech si četl nebo flámoval. Jako v důchodu, ale pořád mladý. To nejlepší z obou světů.“

„Flámovat,“ zopakoval Paul. „Proč mě to slovo fasciňuje?“

„Protože znamená sex,“ odpověděla Beth. „Jako v bulváru, víš? Když napíšou, že nějaká celebrita nebo kdo celou noc ‚proflámovala‘...“

„Jako Christos,“ dodal Paul.

„Christos v noci neflámuje,“ řekla jsem. „Pracuje.“

Christos je Američan, který je dost možná — i když ruku do ohně bych za to nedala — nějak spřízněný s Georgem. Kdysi přiletěl do Evropy na roční výměnný pobyt a domů už se nikdy nevrátil. To odpoledne, kdy jste se s Paulem vydali nahoru do kopců k ruinám hradu a my s Beth vyrazily v přístavu na pár drinků před večerí, jsme se s ním daly do řeči. Vyprávěl nám o svých oblíbených spisovatelích, říkal, že si každou noc čte až do tří a v devět otvírá tavernu. Tam pracuje do tří odpoledne, hodinku si čte a pak musí na druhý konec ostrova, kde dělá večerní směny v té drahé rybí restauraci v přístavu. Navrhovala jsem, ať se vrátí domů do Států a vystuduje americkou literaturu, ale on na to, že je tady jako číšník šťastný. Prý žije svůj sen a svůj poklad už našel.

Na okamžik se rozhostilo trapné ticho, protože Christos se vzápětí zamračil, jako by zas tak šťastný nebyl, jako by mu ten jeho sen zhořkl. Chvilku to vypadalo, že se

chystá říct ještě něco, něco důležitého, ale nakonec si to rozmyslel.

„Přijďte se někdy podívat na moje knížky,“ navrhl. „Celej můj byt je vlastně spíš knihovna. S fantastickým výhledem.“

Mávl rukou po přístavu lemovaném hrstkou chátrajících vilek a patrových restaurací.

Odfrl sis. Nezní to blbě? Možná by bylo lepší napsat prostě „zasmál ses“. Ale nebylo jasné, co tě tak pobavilo.

„Christos tu marní život,“ prohlásils.

„Myslíš?“ řekla na to Beth. „Nebo ve skutečnosti žije ten prostý život, o kterém všichni sníme?“

„V mládí tak žít nemůžeš,“ ozval se Paul. „To je podvádění.“

„Do čtyřicítky bude mít deset dětí,“ prohodil jsi ty. „A obrovské panděro.“

„A kýlu a závislost na pornu,“ doplnil Paul.

„Proč si vlastně říká ‚Christos‘?“ zajímalo Beth. „Je přece Američan, ne?“

„Znáš to, poturčenec horší Turka,“ řekl Paul. „Což je další riziko života tady.“

„Podle mě něco skrývá, nějaký obrovský tajemství,“ vyhrkla jsem bez rozmýšlení. Byl to jeden z těch případů, kdy si člověk ani neuvedomí, že něčemu věří, dokud to nevysloví nahlas.

„Podle tebe skrývá obrovské tajemství každý,“ ozval ses. Nejspíš jsi to myslel v dobrém, ale vyznělo to, jako bys mě měl za magora.

„Třeba skrývá,“ nadhodil Paul lehkovážně.

Pak nastal ten podivný moment. Povzdechls sis, potřásl hlavou a vrhl na něj nasupený pohled. On popadl pytlíček cukru a začal ho drtit v sevřené pěsti, tvářil se přitom, jako by si tvého výrazu vůbec nevšiml. Potom jsme se bavili

o jiných věcech a George běhal tam a zpátky s dalšími karafami vína a miskami řeckého jogurtu s nakládaným citronem.

Možná to ale bylo mezi tebou a Paulem po zbytek večera trochu napjaté? Nebyli jste tak úplně v pohodě už od té scény hned první den, kdy s Beth na ostrov dorazili; od výstupu, který jsem vůbec nechápala. Jako by šlo o další věc, která se vyvalila z toho černého mračna, pod kterým oba už od svatby žijeme. Ta scéna — vlastně spíš hádka — začala ve starožitnictví a já neměla tušení, co ji vyvolalo. Ale to už zase odbíhám od tématu a dobře vím, jak strašně to nesnášíš.

Spali jsme spolu, tu poslední noc v laciné posteli laciného plážového hotelu. Matrace byla tak tenká, až jsem měla strach, že ji snad roztrhneme nebo nám z překližkového rámu uletí. Zatímco jsi přirážel, představovala jsem si, že jsem oslnivě krásná, ale nešťastná tanečnice z nočního klubu, která tě toho večera sbalila a ani neví, jak se jmenuješ. V téhle fantazii ses trochu podobal Paulovi.

Balkonové dveře jsme nechali otevřené, záclony se čas od času zavlnily, přestože vánek sotva zafoukal. Myslím, že ani jeden z nás si nevšiml, jak těžký byl najednou vzduch, jaké svíravé dusno se kolem nás začínalo stahovat.

Villa Rosa je od našeho prvního hotelu tak blízko, že jsme nevěděli, jak se tam dostat. Nemůžeme si přece zavolat taxíka, ať nás hodí o pár set metrů dál. Nakonec jsme se rozhodli jít i s kufry pěšky.

Trvals na tom, abychom si dali záležet na oblečení, protože se podle tvých slov stěhujeme „do lepšího“. Vzal sis bílou košili a tmavomodré plátěné kalhoty, já zůstala ve svém obvyklém plážovém úboru. Byla jsem to já, kdo četl itinerář, dobře jsem věděla, že se nejspíš nebudeme moci hned ubytovat a jen si tam necháme zavazadla. Měla jsem

v plánu vrátit se hned na pláž a užít si docela normální den. Nechtěla jsem nic měnit. Chtěla jsem se válet na stejném lehátku ve stejné části pláže, cítit, jak mi sluníčko hněte zadní stranu stehů jako vláčné těsto, a v duchu přitom vymýšlet osnovu své nové inscenace.

„Nejradši bych tu zůstala,“ řekla jsem při loučení Marleně, která vede ten laciný hotel na pláži.

„Vrátíte se,“ odpověděla s úsměvem. „Příští rok.“

„Příští rok,“ souhlasila jsem. Stiskla mi ruku. „Užijte si Itálii,“ dodala jsem ještě.

Toho dne odjížděla za sestrou. Všechno nám to vyprávěla. Jak byla její sestra předtím tady, pomáhala s uprchlíky na severu ostrova, ale vyhořela a musela pryč. Hotel už byl celý zabedněný, okenice zavřené, kromě našeho pokoje. Paul s Beth odjeli ranní lodí. Marlena nám dala na cestu dva kousky domácího kokosového koláče, zabalené v alobalu — stejný prý pekla pro uprchlíky —, a donutila nás slíbit, že se později zastavíme pro osušky. Zdejší plážová lehátka patří napůl hotelu, před kterým stojí, a napůl jsou veřejná. Když si chce člověk jedno zabrat, musí na něm nechat ručník. A pokud je ubytovaný v hotelu, osušku mu dají.

„Nechám vám je u Raoula,“ dodala Marlena. Raoul je barman. Den nato měl i on odjíždět do Athén.

„Ve Ville Rosa budou mít jistě vlastní osušky,“ poznamenals.

„Ale asi až na pokoji,“ připomněla jsem ti.

Podle pravidel jsme se mohli ubytovat až ve dvě, ale my se to stejně rozhodli zkusit hned ráno. Slíbili jsme Marleně, že se odstěhujeme brzo, aby měla čas dostat se na letiště s předstihem. Měla obavy z letu do Athén, zvláště v tom větru, který měl podle předpovědi v průběhu dne zesílit. Ani my jsme nechtěli, aby musela spěchat.

Už jsem stačila zapomenout, jak je ta moje kožená kabelka těžká. Táhla jsem za sebou dva kufry na kolečkách a popruh tašky se mi zařezával do ramene. Ven z hotelu a kousek po asfaltce, zabočili jsme hned první doprava, do úzké postranní uličky, prašné a nehybné, s převýslými stromy a bledými, odkvétajícími kaktusy. Kolečka kufrů se co chvíli zasekla o tvrdé tobolečky a ucpávala se kamínky. Musela jsem za ně v jednom kuse škubat, což bylo tak náročné, že jsem si natrhla nehet.

Horko jako by s každým krokem rostlo. Uličku nelemovaly žádné obílené krabice jako ty budovy podél pláže. Tady stály větší a tmavší vily s vysokými branami a dlouhými ploty. Všude štěkali psi a na každé bráně visela cedule s řeckým nápisem: *Pozor, pes!* U jednoho velkého domu na nás trochu zanedbaný vlčák bez obojku dorážel po celé délce plotu; i když jsme ho nechali za sebou, dál vrčel za našimi vzdalujícími se zády.

Konečně jsme, s kolečky kufrů rudými od rozmačkaných bobulí, zabočili na příjezdovou cestu Villy Rosa a prošli jsme kolem dalších unavených kaktusů, vyčerpaných citroníků a velkých ospalých sršňů. Košatý granátovník trousil na cestu potlučené ovoce. Zdálky se pořád ozýval štěkot, ten všudypřítomný štěkot, ale ve Ville Rosa žádné psy neměli.

Zato tam byla ona, stála ve stínu kamenné verandy v nažehlených bílých šatech. Isabella. Její jméno dokážu napsat jen stěží. Od téhle chvíle, ať napíšu cokoli, budu si představovat, že se mnou nesouhlasíš, bručíš „takhle to nebylo“ nebo „jsi proti ní zaujatá“, a já nemůžu dělat nic jiného, než nad tím mávnout rukou a říct „fajn“. A dál to nechat být. Protože nevím, co jiného bych mohla dělat. Hádat se už nemá smysl. Dobře, možná to nebylo přesně tak, jak píšu, a možná jsem zaujatá a možná můj plán

zmizet odsud, jen co se bouřka trochu uklidní, pěšky odejít na letiště (pouhých jedenáct kilometrů) a tajně odletět prvním letadlem, co se namane, abych tě už nikdy nemusela vidět... možná to dokazuje, že vážně blázním já. Ale teď už na tom, že si to myslíš, nesejde. Smířila jsem se se vším, k čemu došlo, i s tím, že tohle je konec. Doufala jsem, že to zvládneme překonat, ale přesvědčils mě, že to prostě není možné.

Přišli jsme k Ville Rosa, ty ve svém cestovním úboru, já v bikinách a krátkém hedvábném overalu s plameňákovým potiskem, a tam byli oni: ti krásní lidé. Ubytovaní tady, v drahém hotelu vybraném tvou matkou. No jistě. Ti naparující se kohoutci nejsou žádní jachtaři. Kluci si v prachu před domem kopali tenisákem, zatímco u stolu s hlavami skloněnými nad identickými tablety v pouzdrech chrpové barvy pokuřovali ti dva elegantní, od pohledu zámožní pánové z předešlého večera. Opodál stály opřené dvě kytary. Krásnější z holek, ta, v jejíž kůži jsem nikdy nebyla, se rozvalovala v houpací síti s tužkou a notesem, druhá si ve vzduchu pinkala pingpongovým míčkem na pálce, *tuk, tuk, tuk*. Nikdo si nás nevšímal. Skoro. Ten snědší kluk se na mě zadíval a očima uhnul o chvíli déle, než se sluší. Neunikly mi další šmouhy od třpytek, tentokrát na lícních kostech, jako by si je pořádně nesmyl.

Isabella sestoupila ze stinné kamenné verandy, ve velkých očích obavy. Museli jsme vypadat dost nepatříčně, celí upachtění. Navíc, kdo chodí do takového hotelu pěšky? Měli jsme si vzít taxíka.

Za zády se jí tyčila Villa Rosa, velkolepější než všechno, co jsme na ostrově viděli. Rozlehlou verandu lemuje řada sloupů z pálených cihel, nad verandou balkon s osázenými terakotovými květináči. Dřevěné okenice mají lilkovou

barvu a hlavní budova je postavená z velkých světlých cihel. Působí to majestátně i rustikálně zároveň, výsledný dojem zanechá v člověku pocit malosti, ale taky přehnané komplikovanosti, jako by příliš lpěl na moderním světě se vším jeho pinožením. Přesně ten typ „resortu“, kde po příjezdu odevzdáš mobil a celý den se kolem procházíš v županu.

Až na to, že tady tě žádné wellness nečeká. Našla jsem si to na netu a nechápala, proč je ten hotel tak drahý a neustále plný. Nemají bazén, saunu ani vířivku. Náš pokoj dokonce ani balkon nebo výhled na moře, což samozřejmě žádný z nich, protože Villa Rosa nestojí na pobřeží.

„*Kaliméra*,“ popřála jsem „dobré ráno“ stejně zpěvně jako uklízečky v Marlenině hotelu. Připadalo mi, že Marleně jsem snahou mluvit řecky vždycky udělala radost.

„Ano?“ prohlásila Isabella anglicky s mírným přízvukem. „Jak vám mohu pomoci?“

Představila jsem se, ale ona se dál tvářila ustaraně. Vyzařovala z ní serióznost dítěte, které dostalo na povel domácnost, když si jeho lehkovážní rodiče chtěli skočit do hospody nebo odjet na dovolenou, přitom jí musí být aspoň tolik, co mně, možná i o pár let víc.

Stála tam s rukama za zády, jako ilustrace z dětské knížky.

„Předchozí hosté ještě neodjeli,“ zamračila se. „Pořád jsou tady.“

„Já vím,“ přikývla jsem. „Vidím. Ale mohli bychom si tu nechat zavazadla?“

„No, ano,“ odpověděla nejistě. „To by snad šlo.“

„Kufry můžou zůstat na verandě,“ vložil ses do toho. „Pršet určitě nebude.“

Blýskla po tobě úsměvem od ucha k uchu. „Ano,“ řekla. „Skvělý nápad.“ Když se znovu obrátila na mě, úsměv byl

pryč. „Ubytovat se můžete po druhé hodině,“ dodala a bez dalšího slova zamířila do hlavního domu. Šli jsme za ní.

„Co moje kabelka?“ ozvala jsem se. „Můžu...?“

Vstupní hala, všude kolem chladná dlažba a dřevo, voněla leštěnkou a kvalitním kadidlem jako ta šlechtická sídla a středověké kostely, kam ráda jezdila na výlety moje matka. Tmavý, velkolepý interiér s vysokým stropem a mozaikovými okny. Starožitný sekretář s tlustou návštěvní knihou a štůskem staříčkových listin svázaných provázkem.

Napravo od sebe jsem viděla robustní dvoukřídle dřevěné dveře s naleštěnými mosaznými panty. Byly zavřené. Přímo před námi se nacházely další dřevěné dveře, tyhle zatím otevřené, ale Isabella vzápětí odplula po dlážděné podlaze a zabouchla je.

„Tašku si položte kamkoliv,“ odpověděla mi a ukázala k židli čalouněné sametem lososové barvy.

„Mám tam pas,“ ohradila jsem se. „A veškeré peníze.“

„Chcete ji nechat ve skříni? Nebo u mě pod stolem v pracovně?“ Mávla rukou ke dveřím, které právě zavřela.

„To by bylo skvělé, díky,“ přisvědčila jsem s úsměvem.

„Ale proč?“ zeptala se, aniž mi úsměv oplatila. „Všechno je v bezpečí tady. Můj dům je otevřený. Nic se nezamyká. Nemáme tady k obavám důvod.“

„Jistě, v pořádku,“ řekla jsem. „Nechám si ji na židli.“

„Najdu vám jiné místo. Jestli chcete.“

„Kdepak, není třeba. Vážně. Židle úplně stačí.“

Šlehl jsi po mně pohledem, který jsem nechápala. Na mém chování přece nic nezdvohlího nebylo.

Vydali jsme se zpátky k pobřeží, prachem a rozmačkanými bobulemi a všudypřítomným oděrem přezrálého ovoce, psi na nás štěkali a vrčeli a byla bych přísahala, že pořád slyším úderý míčku o pingpongovou pátku. Na odchodu nás někdo pozoroval, zahradník s ostrou mačetou

v ruce. Jeho oči nás provázely kolem kaktusů a citroníků, jako by to tu hlídal.

„Ta majitelka vypadá sympaticky,“ prohodil jsi. Tehdy jsme Isabellino jméno ještě neznali.

Při psaní tvých dialogů mi dochází, že bych si je přála trochu míň jednoznačné, víc nuance, jenže to by nebyla pravda. Jako by tě v první chvíli, kdys ji uviděl, omámilo nějaké kouzlo. Možná naše svatební prokletí? Tak ráda bych teď pokračovala tím, žes mě v tu chvíli, na samém počátku, vzal za ruku a zeptal se, jestli jsem v pořádku. Ale tak to nebylo. Ani slovem ses nezmínil, že jsem byla v podstatě nucená nechat veškeré cennosti ve volně přístupné chodbě. Sám přece víš, že nejsem ten typ, co musí všude zamykat. Připadala jsem si jako upjatá maloměšťačka, jako ubohá, slabá oběť. Ale tos samozřejmě nemohl vyvolat jedinou větou, takže to možná bylo prostě mnou.

Zamračila jsem se a neodpověděla, ticho nás překrylo jako strup.

Bylo čím dál tím větší horko a dusno; než jsme dorazili na pláž, už mi přišlo, jako bych se pokoušela dýchat pod vodou. Z turistů jsme zbyli poslední. Posadili jsme se na svá obvyklá lehátka a nechali se ovívat vlhkým vánkem, který se zvedl a zpěnil hladinu moře. Četl sis román, jako by se nechumelilo, já jsem roztrpčeně hloubala a čekala, že začneš. Jenže ty nic.

Vstala jsem a zamířila do vody, ty ses na mě ale ani nepodíval. Když jsem pak plavala, zdálo se mi, jako by se ty rybky pode mnou míhaly tak nějak naléhavěji, jako by se na něco připravovaly. A pak začalo mrholit. Déšť byl teplejší, než bych čekala.

Na zpáteční cestě, v dešti, nás minuly dva taxíky, za okýnkem jsem zahlédla ostré lopatky, lesklé tmavé vlasy, chrpová pouzdra na tablet a štíhlé opálené paže. A bylo to.

I krásní lidé odjeli. Nejspíš odpolední lodí, protože letadlo odletělo už v jedenáct. Slyšela jsem ho, řev motorů se rozléhal jako vrčení rozzuřené šelmy.

Když jsme si šli pro klíč od pokoje, vypadala Isabella roztržitě, skoro až — a vím, že to zní divně — vyděšeně. Z domu právě odcházel nějaký muž, teprve teď při psaní mi došlo, že to byl ten ulíznutý panoptikář ze starožitnictví, v tu chvíli jsme si ho myslím nevšimli, ani nám na tom nezáleželo. Chtěli jsme se jen ubytovat.

Isabella držela košík potlučeného ovoce, zřejmě granátových jablek. Odložila ho na sekretář a odváděla nás do pokoje, museli jsme znovu vyjít ven z domu a pak vystoupat po schodišti za verandou na terasu v prvním poschodí. Kamenná dlažba se leskla nedávným deštěm a rostliny v terakotových květináčích jako by se chvěly. Pršet sice přestalo, ale vítr se pořád proháněl kolem jako neviditelný ztracený ptáček, třepotal se a čechral všechno v dosahu.

Na konci terasy bylo velké pootevřené okno, zatažené tenkou bílou záclonkou. Zmítala sebou ve větru jako přišpendlený motýl. Purpurová okenice vedle okna už měla něco za sebou a vypadala, jako by ji nikdo bůhvíjak dlouho nezavřel, mosazný háček, který ji poutal ke zdi, byl celý zašlý a zelený měděnkou. V pravém úhlu k oknu stály protipožární dveře, ke zbytku hotelu se vůbec nehodily, působily spíš jako z nějaké veřejné instituce. Proti zavření byly zajištěné kamenem. Prošli jsme jimi do vydlážděné chodby.

Bylo tu šero a vonělo to tady kouřem a kadidlem, stejně jako vstupní hala dole v přízemí. Viděli jsme čtvery dveře a úzké schodiště s tmavým kobercem, vedle kterého visela staříčká cedulka, stěží čitelná. Kdysi na ní zdobnou kurzivou stálo *Podkrovní apartmány 1 + 2*, nápis byl ale přeškrtnutý a nahrazený oznámením *Nepovoláním vstup zakázán*.

Troje dveře byly dokořán, všechny vedly do identických, úhledně uklizených pokojů pro hosty, v každém postel s nebesy a bílá smaltová vana, volně stojící v prostoru. To jsem mimochodem nikdy nepochopila, že některé hotely mají vanu v hlavní místnosti, takže se člověk ani nemůže vykoupat a připravit se na vášnivou noc někde v soukromí.

Vedle postelí s nebesy stála starožitná tranzistorová rádia a malé komínky antikvárních vázaných knih. Každý pokoj měl navíc toaletní stolek vybavený porcelánovým lavorem s květinovým vzorem a svazečky dopisů a lejster převázaných provázkem, zrovna jako ten, který jsem viděla na sekretáři v přízemí.

Došli jsme k posledním dveřím na samém konci chodby a Isabella je odemkla.

„Máte ty nejlepší pokoje,“ oznámila, ale znělo to, jako by je bývala mnohem raději pronajala někomu jinému. Nebo se mi to jen zdálo. Kolik existuje způsobů, jak vyslovit jednu obyčejnou větu, vid? A jak je těžké shodnout se na tom, co tím mluvčí doopravdy myslí.

Řekla „pokoje“ v množném čísle, protože naše ubytování byl ve skutečnosti apartmán sestávající ze dvou ložnic a jedné koupelny. Mnohem prostornější než ostatní pokoje, ale taky dost očividně mnohem méně atraktivní. Naše postele neměly ani čela, natož nebesa. Po vaně ani památky. Už během prohlídky nám došlo, že větší a světlejší ložnice je právě ten pokoj s velkým oknem, kolem kterého jsme procházeli na terase nad kamenným schodištěm. Proto ta zatažená záclona. Jenže druhá ložnice byla strašně mrňavá a tmavá, tak jsme si kufrы odtáhli do té větší.

„Můžeme tu záclonu roztáhnout?“ zeptala jsem se.

„To je na vás,“ odpověděla Isabella.

Ale bylo jasné, že ve skutečnosti na výběr nemáme. I zatažená se ve vánku neustále vzdouvala — každý, kdo by

zrovna stoupal po schodech, by co chvíli zahlédl postel a všechny, kdo se v ní právě nacházejí.

„Ty ostatní pokoje...“ začala jsem. Hned ses na mě zamračil. Slíbila jsem, že tady s tím začínat nebudu. To bylo samozřejmě ještě předtím, než jsme se dozvěděli o našem prokletí, v době, kdy sliby pořád ještě něco znamenaly.

„Ano?“ řekla Isabella.

„Já jen, zdálo se mi, že nabízejí trochu víc soukromí a —“

„Vy chcete víc soukromí?“

„Tohle je v pořádku,“ vložil ses do řeči. „Vynikající.“

„Pokoj vybrala vaše matka,“ obrátila se na tebe Isabella s vřelostí v hlase. „Má dobrý vkus.“ Podívala se na mě a její tón zřetelně ochladl. „Jeden z nových pokojů byl volný před třemi týdny, ale vaše tchyně, ona se podívala na webovou stránku a viděla, že tady je lepší. Je to novomanželské apartmá.“

Musela jsem zblednout. Takže jsme mohli mít jeden z těch pěknějších pokojů v termínu, který by nám vyhovoval mnohem líp? Jenže s Annabelle se nikdy nikdo nehádá. Zaplašila jsem ubohé, směšné slzy, co se mi draly do očí, a jen jsem si znovu pomyslela, že je to, jako by se nás bohové pokoušeli zničit, přestože už jsme stejně dávno prokletí. Na našem svazku nebylo slibného nic, vůbec nic.

Ale to jsem samozřejmě jako obvykle přeháněla.

Isabella nám vysvětlila, jak fungují větráky a kde najdeme elektrické odpařovače proti hmyzu. Její bílé šaty byly jako naškrobené, při chůzi se sotva pohnuly. Vážně vypadaly trochu jako dětská košilka; šířila kolem sebe pořád ten nepatrný nádech opuštěnosti. Nohy měla štíhlé, opálené a překvapivě svalnaté, v sandálkách stejné barvy řídkého vápenného nátěru jako tolik věcí tady na ostrově: fasády, stěny, dokonce i kmeny stromů. Navzdory opálení a svalům působila tak nějak nejistě a křehce.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Náměsíčníci.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.